

ΟΜΙΛΕΙ Η ΓΚΛΟΡΙΑ ΣΒΑΝΣΟΝ

ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ: Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

ΠΟ καιρού ή διάσημη «βεντέτα» Γκλόρια Σβάνσον έκανε με τον σύζυγόν της, τον κ. Μισέλ Φέρμιε, ένα υπερβολικά μακρινό ταξίδι σε ολόκληρη την Ευρώπη και, μετ'εξού των άλλων, πήγε και στο Σασσιμπρούκεν, που ήταν ακόμη γαλλικό. Την ίδια εποχή είχα σταλή κ' έγω από την έφημερίδα μου εκεί, για να γραφω μερικές ανταποκρίσεις για τη ζωή των Γερμανών και των Γάλλων. Και φανταστήτε την κατάπληξί μου όταν πληροφορήθηκα από τον ξενοδόχο μου, ότι έδω και λίγες μέρες ήταν εγκατεστημένη στο ξενοδοχείο του και μια πολύ ωμορφη και παράξενη κυρία.

— Όλη τη μέρα, μου ξήγησε γυρίζοντας στους γύρω λόφους, σαν κάτι να ζητάει και δεν έπιστέφει παρά άσπυρτό βράδυ κατάκοπη. Φαντάζομαι ότι σ' αυτό το μέρος θα έχω σκοτωθή κάποιος που τον αγαπούσε πολύ.

«Θα είναι, σκέφθηκα όμως έγω, καμμιά από εκείνες τις νευρασθενικές ή υστερικές αριστοκρατίσες, που εύχαριστούνται να γυρίζουν στους τόπους από τους οποίους πέρασε ο θάνατος».

Και βάλθηκα να την ξενάσω. Την άλλη μέρα όμως, όταν στο γώλ του ξενοδοχείου αντίκρυσά αυτή την παράδοξη γυναίκα, έμεινα μ' άνοιχτό το στόμα από την κατάπληξί μου.

«Η «ύστερική» άγνωστος ήταν υπερβολικά ωμορφη, φαινόταν πολύ πλουσία και είχε ένα ήγεμονικό βάδισμα.

— Χίλιοι σατανάδες! ψιθύρισα. Μά αυτή ή γυναίκα είναι ή Γκλόρια Σβάνσον!

«Η άνακάλιψίς μου αυτή μ' έκανε εντυπωσιακή. Έπί τέλους θα μπορούσα να πάω για μια συνέντευξη με την Γκλόρια Σβάνσον εντελώς μόνος και να κά-

νω μια πρώτη τάξεως έπιτυχία. Μά σκέφθηκα ότι καλύτερα θα ήταν να της άποκρύψω την όληθινή μου ιδιότητα. Θα ήταν προτιμότερο να της παρουσιαζόμουν ως μηχανικός των μεταλλείων του Σάα.

Και την ίδια κιόλας μέρα την άκλούθησα άδιάφορος στην περίπτωσή της και όταν την είδα να κόβεται σ' ένα ύψωμα για να θανατώσει το γύρω τοπίο, την πλησίασα και της είπα με σύνεση:

— Βλέπω ότι σας άρέσει ο τόπος μας, κυρία.

«Η Γκλόρια Σβάνσον μου έδωσε ένα έρευνθητικό βλέμμα, κατάλαβε ότι δεν ήθελα να την... φλερτάρω και μου άπάντησε:

— Το Σάαρ είναι μια πολύ ωμορφη τοποθεσία και τόσο ήσυχη ώστε μπορεί κανείς να ξεκουρασθή σ' αυτήν.

Κ' έρριξε μια ματιά θαυμασμού γύρω της. Το ύπεροχο θέαμα που παρουσίαζαν τα έργοστάσια με τις πανύψηλες καμινάδες τους και τα σπαρμένα χωράφια την είχε γοητεύσει.

— Έχω ταξιδέψει σε πολλά μέρη του κόσμου, έπρόσθεσε κατόπιν, έγω πάει ακόμη και στο Χόλλυγουντ, μά πουθενά δεν βρήκα ένα τόσο ωμορφο μέρος, στο όποιο να συνδυάζεται ή άγροτική και ή βιομηχανική ζωή.

— Έχετε πάει στο Χόλλυγουντ; ρώτησα με μια προσποιητή έκπληξι. Φαντάζομαι ότι εκεί θα είναι επίγειος παράδεισος. Έχω διαβάσει τόσα πολλά πράγματα για αυτή την πολιτεία.

«Η Γκλόρια Σβάνσον δεν μπόρεσε να κρατήσει ένα ειρωνικό χαμόγελο.

— Αυτή είναι ή γνώμη εκείνων που δεν έχουν ζήσει την έφιαλτική ζωή του, μου ξήγησε. Το Χόλλυγουντ σκοτώνει τα όνειρα των ανθρώπων, τους μεταβάλλει σε αυτόματα. Έκεί κάτω στη φιλομούπολι ή ζωή κυλάει χωρίς καμμιά χαρά. Στους εκατό «άστéρες» οι ένενήντα έχουν καταντήσει κάτι παράδοξα και υστερικά πλάσματα, τα όποια κάνουν διαρκώς τρέλλες και δεν σκέφτονται τίποτε. Όταν πήγα για πρώτη φορά στη φιλομούπολι, είχα ένα όνειρο, ένα έντελως άθωο όνειρο: Να βρω τον άληθινό δρόμο της ζωής μου. Θα το πιστέψετε; Μέχρι σήμερα ακόμη δεν κατώρθωσα να το πραγματοποιήσω. Βέβαια μπορεί να κέρδισα άφθονα χρήματα, μά δεν πέτυχα αυτό που ήθελα. Για να μη συχαθώ τον εαυτό μου, δεν σκεπτόμουν καθόλου. Άφηνά τους ανθρώπους να κάνουν ό,τι θέλουν χωρίς να τους κρίνω. Στο Χόλλυ-

νουντ, εκείνο που βασιλεύει είναι το ψέμα. Ο ένας προσπαθεί εκεί πέρα να ξεγελάσει τον άλλον για να ικανοποιήσει τις φιλοδοξίες του.

— Κ' ή «βεντέτες»; ρώτησα. Αυτές όλες ή ωμορφες «βεντέτες» είναι μόνον ζωγραφιές; Δεν έχουν ψυχή; Δεν είναι ανθρώπινα πλάσματα;

«Η Γκλόρια Σβάνσον έκανε μια άόριστη χειρονομία.

— Κανείς μέχρι σήμερα, μ' άπάντησε, δεν μπόρεσε να τις καταλάβη. Το μόνο

που ξέρω είναι ότι αυτές ή γυναίκες έπειτα από λίγα χρόνια παραμονής στο Χόλλυγουντ, γίνονται άγνώμιστες. Άλλες καταντούν νευρασθενικές ή φυματικές. Μερικές πάλι είναι βέβαιον ότι δεν θ' άργήσουν να κλεισθούν στο φρενοκομείο. Η «βεντέτες» της φιλομούπολεως είναι ή ματωρικές σκλάβες των «στούντιο». Οι σκηνοθέτες κ' οι έπιχειρηματίαι του κινηματογράφου τις βασανίζουν διαρκώς.

— Και πώς ξέρετε όλες αυτές τις λεπτομέρειες; άπόρησα.

«Η Γκλόρια Σβάνσον, που φαίνεται ότι την διασκέδαζε αυτή ή περιπέτεια και της άρεσε να διατηρήσει το ίνκόνκνιτό της, μου άπάντησε:

— Έχω μια ωμορφη βίλλα εκεί κάτω στην Καλλιφόρνια, στο Μπέμπερλυ Χήλ. Σ' αυτήν λοιπόν έρχονται να με ιδούν συχνά διάφοροι «άστéρες» και να μου πουν τα παράπονά τους. Άν ξέρατε πόσο είναι δυστυχημένοι, άσφαλώς θα τους άγαπούσατε πιο πολύ. Όλες αυτές τις ωμορφες τουαλέτες των, τα ύπεροχα αυτοκίνητα, την πολυτελή ζωή των την πληρώνουν με τη θυσία της υγείας των. Καμμιά «βεντέτα» δεν σμημίζεται για την άτσάλινη

(Συνέχεια στην 24 σελίδα)

«Η Γκλόρια Σβάνσον, κατά τελευταία της φωτογραφία

σω μόνος μευ αὐτὸ τὸ μυστήριον.

«Αὐτὴ ἡ γυναίκα, σκεφθῆκα, ἀσφαλῶς θὰ εἶνε ταχτικὸς θαμῶν τοῦ μιούζικ-χῶλ. Δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία ὅτι κάθε βράου θὰ βρίσκεται σὲ κανένα θεωρεῖο καὶ μὲ χειροκροτῆ. Πρέπει λοιπὸν νὰ τῆς δώσω νὰ καταλάβῃ ὅτι μοῦ κίνησε τὸ ἐνδιαφέρον καὶ θὰ ἤθελα νὰ τὴν γνωρίσω».

Καὶ μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις ἀπεφάσισα νὰ παρουσιάσω στὰ «Φολί» ἓνα «σκέτς» δικῆς μου ἐμπνεύσεως, πού εἶχε τὸν τίτλο ὁ «Ἔρως τῶν ρόδων». Ἦταν μιὰ περίφημη αἰσθηματικὴ εἰκόνα. Ἡ ξανθὴ Μάγκυ Βάρνα ντυμένη μόνον μὲ τὴν... ὠμορφιά της, ἔβγαίνει ἀπὸ ἓνα τεραστιομπουκετο μαῦρων ρόδων, ἐνῶ ἡ μελαχροινὴ Λάινε Κληβερς ἀπὸ μιὰ μεγάλη κόκκινη ἀνθοδέσμη. Ἐγὼ ντυμένος σάν ἱλιος τραγουδούσα μιὰ ὑπέροχη ρωμάντσα, ἐνῶ οἱ «παρτενναίρ» μου πλησίαζαν σιγά-σιγά χορεύοντας κι' ἐρχόντουσαν νὰ σωριασθοῦν ἐμπρὸς στὰ πόδια μου.

Οἱ Παρισίνοὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ κόντεψαν νὰ τρελλαθοῦν ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό τους. Φώναζαν, χειροκροτοῦσαν καὶ μ' ἔκαναν νὰ ἐπαναλάβω πέντε φορές αὐτὸ τὸ «σκέτς».

Κατάκοπος τέλος γύρισα στὸ καμαρίνι μου. Ἐκεῖ ὁμως με περιμενε μιὰ ἐκπληξίς: Ὁ ὑπηρετῆς μου μοῦ ἔδωσε μιὰ κάρτα στὴν ὁποία ἦσαν γραμμένα τὰ ἑξῆς: «Ἐὰ μεσανυχία στὸ Μπάρ τῶν Κοζάκων τοῦ Δόν». Κ' ἡ ἀγνωστὸς ἐπιστολογράφος ὑπέγραφε: «Ἰὸ μαῦρο ρόδο».

Δὲν ξέρω γιατί, ἐκεῖνη τὴ στιγμή συγκινήθηκα. Ἴσως ἡ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία μου ἐκείνης τῆς βραδυᾶς, ἴσως ὅλο αὐτὸ τὸ μυστήριον τοῦ θαυμασμοῦ τῆς ἀγνώστου μὲ εἶχαν κάνει νὰ νοιώσω ἓνα παράδοξο αἶσθημα. Τὴν ὠριμένη ὥρα φόρεσα τὸ φράκο μου καὶ ἔτρεξα στὸ «Μπάρ τῶν Κοζάκων τοῦ Δόν». Ἐρριζα ἓνα βλέμμα στὰ τραπέζακια καὶ ξαφνικὰ τὸ βλέμμα μου θάμπωσε. Ἐκεῖ, σὲ μιὰ γωνία τοῦ κέντρου, μιὰ γοητευτικὴ ὠμορφιά κάπνιζε ἡσυχὰ τὸ ἀρωματισμένο σιγαρέττο της. Πάνω στὸ λευκὸ στήθος της, ἀνάμεσα σὲ δυὸ σειρὲς ἀληθινὰ μαργαριτάρια, ἀναπαύοταν ἓνα μαῦρο ρόδο!

Πλησίασα μὲ καταφανῆ συγκίνησι καὶ τῆς φίλησα τὸ χέρι.

Κ' ἐκεῖνη τὴ νύχτα στὸ «Μπάρ τῶν Κοζάκων τοῦ Δόν» πέρασα ἀλησμόνητες στιγμὲς εὐτυχίας.

Ὅταν τὰ ἑξημερῶματα ὠδήγησα αὐτὴν τὴν πεντάμορφη γυναίκα στὸ ξενοδοχεῖο «Ρίτς», τῆς εἶπα μὲ τρυφερότητα:

— Θὰ ἤθελα νὰ σὰς συναντήσω πάλι ἀπόψε.

Μὰ ἐκεῖνη κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

— Ἀδύνατον! μ' ἀπάντησε. Σήμερα γυρίζω στὴν πατρίδα μου.

Καὶ μὲ κανένα λόγο δὲν δέχθηκε ν' ἀναβάλῃ τὸ ταξίδι της. Ἡ «γυναίκα μὲ τὰ τριαντάφυλλα», τὸ «Μαῦρο Ρόδο», ὅπως ἤθελε νὰ τὴν λέω, καθὼς ἐξακρίβωσα κατόπι δὲν ἦταν μιὰ ἀληθινὴ πριγκήπισσα, ὅπως μὲ εἶχε βεβαιώσει. Ἦταν ἡ ρωμαντικὴ γυναίκα ἐνὸς πολυάσχολου χρηματιστοῦ τοῦ Λονδίνου, πού εἶχε μπλέξει αὐτὴ τὴν αἰσθηματικὴ περιπέτειά της μέσα στὰ ὄνειρα καὶ στὴ γοητεία μιᾶς πριγκηπικῆς ζωῆς, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν ἀπολαύσῃ ὅσο ἤθελε ἐκεῖνη πὶὸ καλύτερα καὶ νὰ μὲ κάνη κ' ἐμένα νὰ τὴν ἐρωτευθῶ.

Μὰ δυστυχῶς ἡ «γυναίκα τῶν ρόδων» δὲν ἔμεινε πολὺ μέσα στὴν καρδιά μου. Μιὰ ἄλλη, ἐξίσου γοητευτικὴ πῆρε τὴ θέσι της, μ' ἓναν ἄλλο ὁμως κι' ὄχι καὶ τόσο ρωμαντικὸ τρόπο.

Αὐτὴ ἦταν μιὰ Ἀμερικανίδα. Εἶχε ἔρθει μόνη στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ, μακριὰ ἀπὸ τὸ αὐστηρὸ καὶ ὑποκριτικὸ περιβάλλον τῶν γιάγκηδων. Ἡ γνωριμία μας ἔγινε μετὰ τὴν παράστασι. Τὴν βοήκα μέσα στὸ αὐτοκίνητό μου. Εἶπε τὴν τόλμη νὰ δωροδοκῆσῃ τὸν ὄψοφο μου καὶ νὰ περιμένῃ ὑπομονητικὰ μέσα σ' αὐτὸ, ἐνῶ στὸ δρόμο ἔπεφτε μιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς καταστροφικὰς βοοχῆς τοῦ Παρισίου. Αὐτὴ ἡ διαβουλευμένη βοοχὴ μ' ἔκανε νὰ λυπηθῶ νὰ τὴν κατεβάσω ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο. Κ' ἔτσι τὴν γνώρισα καὶ γιὰ λίνο καιρὸ εἶχαμε γίνῃ φίλοι. Ἐπειτα ὁ καθεὶς πάλι τοῦ ἀπέβη τὸ δρόμο του.

Μὰ τί τὰ θέλετε, ὅλες ἀνεξαιρέτως ἡ γυναῖκες ἔχουν τὴν... λόξα τους. Γι' αὐτὸ κανεὶς δὲν τὶς βαρύνεται καὶ εὐ-

Ἡ ΟΚΤΩ ΕΝΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΓΟΥΣΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 22 σελίδος)

δὲν δημιουργοῦν ποτὲ μιὰ εὐχάριστη ἀτμόσφαιρα. Ἐπίσης καὶ τὰ κάτασπρα εἶνε ψυχρὰ καὶ δίνουν πάντα τὴν ἐντύπωσι τῆς γυμνότητος.

Ἐ β ο μ ο ν : Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ καταστρέφετε μιὰ ὠμορφὴ γραμμὴ μὲ πολλὰ στολίδια. Πάρα πολλὰ «βολάν» μποροῦν, παραδείγματος χάριν, νὰ καταστρέψουν τὴν ἀρμονικὴ γραμμὴ ἐνὸς παραπετάσματος καὶ πολλὰ μαξιλάρια χαλοῦν ὅλη τὴν ὠμορφιά ἐνὸς ντιβανιοῦ ἢ μιᾶς σαίζ-λόγκ πού εἶνε μόνον τους, δηλαδὴ αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ, κομψὰ καὶ μὲ ἀρμονικὰς γραμμὰς στὸ σύνολο.

Ὁ γ ο ο ν : Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ξεχνᾶτε ὅτι τὸ φῶς, δηλαδὴ ὁ φωτισμὸς, δημιουργεῖ τὴν ὠμορφιά ἐνὸς δωμάτιου, ὅπως ἐπίσης καὶ τὴν καταστρέφει. Πρέπει λοιπὸν ν' ἀποφεύγετε ὅσο μπορεῖτε τὸν κεντρικὸ φωτισμὸ. Τὰ δωμάτια ἐνὸς σπιτιοῦ εἶνε συνήθως τετράγωνα καὶ δὲν εἶνε ὠραῖα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ, ἀλλ' ὁμως γίνονται ὠραῖα μ' ἓνα ἐπιδέξιο στολισμὸ καὶ ἓναν κατάλληλον φωτισμὸ. Ἐνα ὠμορφο δωματίο, γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἀτμόσφαιρα κείνη πού ἀναπαύει καὶ πού ἐπιθυμεῖ καθένας στὸ σπιτί του, πρέπει νὰ ἔχη ἄλλες γωνιὰς φωτισμέναις κι' ἄλλες σκοτεινὰς. Ἐνα δωματίο μὲ ἀπλετο φωτισμὸ, δὲν εἶνε ποτὲ εὐχάριστο. Ὁ ἀπαλὸς φωτισμὸς εἶνε ὁ φωτισμὸς τοῦ καλοῦ γούστου.

Αὐτὲς τώρα ἡ ὀκτὼ ἐντολὰς δὲν περιέχουν τίποτε ἄλλο παρὰ γενικὰς ἰδέας. Ξεκινῶντας ἀπὸ αὐτὰς μπορεῖτε θαυμάσια νὰ τὶς ἀναπτύξετε μὲ τὸν δικὸ σας τρόπο, φτάνει νὰ μὴ τίς... προδώσετε. Συμπληρωματικὰ θὰ ἤθελα νὰ σὰς πῶ ν' ἀποφεύγετε τὰ πολλὰ κάδρα στοὺς τοίχους. Εἶνε προτιμότερο νὰ εἶνε γυμνοὶ οἱ τοῖχοι, παρὰ στολισμένοι μὲ κάδρα, γιὰ τὴν ἑκλογὴ ἐνὸς κάδρου εἶνε ἡ λυδία λίθος τοῦ καλοῦ γούστου.

Μὴ νομίζετε ὁμως πὼς εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ στολισετὶ τὸ σπιτί σας μὲ καλὸ γούστο. Ἐκεῖνο πού χρειάζεται πρῶτα ἀπ' ὅλα εἶνε ἡ προσοχή. Κάθε στολισμὸς πρέπει νὰ τὸ συγκρίνετε μὲ τ' ἄλλα καὶ νὰ ἐξετάζετε ἂν ταιριάζῃ στὴ θέσι πού τὸ βάζετε. Πρέπει πάντα νὰ συλλογίζεσθε τὸ σύνολο. Αὐτὸ θὰ σὰς καθοδηγῇ γιὰ νὰ διορθώσετε τὶς λεπτομέρειες. Τὸ καλὸ γούστο εἶνε πάντα ἀπλότης κι' ἀρμονία.

ΟΥΑΛΛΑΣ ΦΟΡΝΤ

ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΙ: Ο ΔΩΛΟΦΟΝΟΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 19 σελίδος)

ὕγεια της. Ὅλες ἔχουν κάτι πού ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ τὶς ρίξῃ στὸ περιθώριον τῆς ζωῆς.

— Κ' ἡ Γκλόρια Σθάνσον; τῆς εἶπα μὲ ὅσο μποροῦσα πὶὸ ἀφελὲς ὕφος. Ἀσφαλῶς θὰ ξέρετε κάτι καὶ γιὰ κείνην.

Ἡ διάσημη «βεντέττα» γέλασε ἀπὸ τὴν καρδιά της.

— Ἄ, ἡ Γκλόρια Σθάνσον, μοῦ ἀπήντησε, εἶνε ἡ πὶὸ καλὴ φίλη μου. Ἡ καὶ μὲν! Δὲν κατάφερε νὰ πραγματοποιήσῃ ἀκόμη τ' ὄνειρό της.

— Καὶ ποῖο εἶνε αὐτὸ τὸ ὄνειρο;

— Θέλει νὰ τὴν ἀγαποῦν οἱ θαυμασταὶ της ὡς μιὰ πραγματικὴ καλλιτέχνη καὶ ὄχι σάν μιὰ μάρκα σιγαρέτων!

Μὲ τὴν Γκλόρια Σθάνσον ἔμεινα ἀκόμη λίγο συζητῶντας γιὰ διάφορα ζητήματα. Κ' ἔπειτα τὴν ἀποχαιρέτησα καὶ τῆς ζήτησα συγγνώμη πού τὴν εἶχα ἀπασχολήσει.

ΠΙΕΡ ΠΛΕΣΣΙ

χαρίστως γίνεται σύντροφός των. Γιὰ μᾶς τοὺς καλλιτέχνες ἢ θαυμάστριες μᾶς εἶνε ἡ μοναδικὴ μᾶς διασκεδάσις, πού μᾶς ξεκουράζει ἀπὸ τὸν κόπο αὐτοῦ τοῦ τόσο σκληροῦ καὶ τόσο... ἀχαροῦ ἐπαγγέλματός μας».

Κι' ὁ Ροζὲ Ντάν, τὸ «παληόπαιδο» τῆς κοσμοπόλεως, ὁ γόης τῶν γυναικῶν, ἔστναξε παίρνοντας τὸ μελαγχολικὸ ὕφος ἐνὸς Ἰησοῦιτη!

ΠΩΛ-ΑΝΡΥ ΝΤΟΥΜΕΡ